

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. augusztus 26-án.

Textus: 84. zsoltár 5-7. és 11a. verse: „Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. (...) Bizony, jobb egy nap a te udvaraiddban, mint máshol ezer.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott zsoltár abba a sorba tartozik bele, amelyik megfogalmazza azt, hogy milyen is az igazán boldog ember. Ahogyan végigolvassuk ezt a zsoltárt, úgy egyre erőteljesebb bennünk az érzés, hogy ez az ember minden kérdés és minden kételkedés nélkül boldog. Éppen azért, mert nem a saját életének eseményeit, vagy eredményeit tartja a boldogsága forrásának, hanem valami egészen mást, Isten erejének, dicsőségének a jelenlétét. Nem azért szép az élete, mert abban minden jól sikerült, hanem azért, mert átélte, hogy mit jelent a Mindenhatóval együtt élni, és mit jelent nélküle élni.

A boldogságra nézve ugyanis ezt nagyon fontos rögzítenünk. Krisztus követő, hívő emberekként nem tarthatjuk azt boldogságnak, amit általában a boldogság-kutatók megfogalmaznak. Az egyik leginkább elterjedt meghatározás szerint öt dolog kell csupán a boldogsághoz. Ebbe pedig nem tartozik bele a pénz, az iskolázottság, vagy éppen az időjárás. Ide sorolják az élvezeteket, az elmélyült elfoglaltságot, az emberi kapcsolatokat, az élet értelmének meglétét és a kézzelfogható sikert. Van azonban egy olyan boldogság meghatározás, amelyet értelmezve és a zsoltár üzenetével összekapcsolva mi magunk is elfogadhatunk. Ez az úgynevezett flow-elmélet, amelyet egy magyar kutató dolgozott ki. Eszerint a boldogságérzetet akkor tapasztalja meg az ember, amikor valamilyen örömteli tevékenység során annyira elmélyül, hogy elveszíti a tér- és időérzékét.

A zsoltáros boldogsága ilyen. Teljesen elmerül Isten jelenlétének az örömében, és elfeledkezik arról is, hogy éppen hol van, és mennyi ideig tart az ottléte. Mennyire más ez a szemlélet attól, amit mi átélünk Isten házával, a templommal, a gyülekezet közösségével kapcsolatban. Ha kicsit hosszabb a prédikáció, akkor már az órákra nézünk, hogyha valami zavaró tényező van, akkor már zúgolódunk. Csakhogy tudatosítanunk kell a zsoltár alapján, hogy a lelki boldogságot nem akkor fogjuk megtalálni, hogyha ezt a programot, amit vasárnap délelőtt 10 órakor átélünk, ezt csak egy programnak tekintjük a sok közül. Hiszen akkor itt is fontos lesz az idő, fontos lesz, hogy milyen emberek vesznek körül minket. Viszont ha belefeledkezünk Isten jelenlétébe, ha csodáljuk azt az erőt, ami a mi életünkbe is beárad, akkor nem fog számítani semmi más. Ez lesz az elsődlegesen fontos. Minden más előtt való.

Nagyon szép ívet rajzol le nekünk a zsoltár üzenete a templomban való megjelenéstől az úrvacsoráig. Aki ugyanis ma itt van, az különleges találkozás részese lehet. Nem csak hallunk Istenről, hanem kézzel foghatóvá válik az Ő szeretete. Nem csak annyit mondhatunk el, hogy részt vettünk egy gyülekezeti alkalmon, hanem azt is, hogy az úrvacsora alkalmával titokzatosan egyesült a lelkünk Jézus Krisztus lelkével. Ez a találkozás pedig túlmutat téren és időn. Az ember ebben a találkozásban feloldódik Istenben. Mégpedig úgy, hogy az én lelkem, az én életem, az én hétköznapijaim jelentéktelenné válnak, és jelentős lesz mindaz, amit Jézus ad nekem. Ahogyan Pál apostol is megfogalmazta a Filippi gyülekezetnek: „egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért”. (Fil. 3.14.)

Ami mögöttem van, amit elhoztam erre az istentiszteletre is magammal, azt elfelejtem. Nem az a lényeges. Nem az, hogy mit értem el az életemben, hogy milyen fájdalom ért engem, hogy milyen gondokkal, problémákkal kellett megküzdenem. Nem az a lényeges, hogy mennyi minden teher van rajtam. Mindez teljesen lényegtelen. Ez csak az életemnek a múlandó része. Az a fontos, amit Isten ad nekem. Ez a boldogságom kulcsa. Akarom-e azt elérni, akarom-e azt megtapasztalni, amit Isten megad nekem? Akkor teljes bizalommal kell Isten felé fordulnom, és megtalálom a boldogságot: „Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bízik!”

Ennek a boldogságnak azonban van mindennapi következménye. Azt mondta a zsoltáros: „boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged!” Aki átéli, hogy mit jelent Isten közelében boldognak lenni, az dicséri Istent teljes lelkéből. Az kimondja, hogy milyen fantasztikus a mi Istenünk. Mennyi mindent előkészített nekünk. Milyen hihetetlen, hogy ezt a földet megalkotta, ahol az általunk ismert bolygók közül egyedülként valósulhat meg az élet. Milyen hihetetlen, hogy mi itt lehetünk a Kárpát-medencében, ahol van bőségesen innivaló és van bőségesen ennivaló. Még egy ilyen aszályos, száraz nyáron is van bőven mit ennünk és innunk. Milyen hihetetlen, hogy az életünkért elküldte Jézust a földre, hogy ne nekünk kelljen a bűn terhét elhordoznunk, hanem Isten magára vett mindent. Mindezért pedig, amit felsoroltam, mi nem tettünk semmit. Ajándékba megkaptuk. Csodálatos, fantasztikus Istenünk van, aki mindent megtesz értünk.

Pár héttel ezelőtt egy hegytetőn álltunk a családdal. Gyönyörű látvány tárult a szemünk elé. Zöld erdők, a legkülönbébb hegycsúcsok, szép és változatos növényzet. Valahol a messzeségben egy csillogó, fényes valamit

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. augusztus 26-án.

vettünk észre. Azt nem tudtuk meghatározni, hogy pontosan mi lehet, de sok tíz kilométer távolságból is jól láthatóan fénylett az ismeretlen tárgy, vagy épület. Amikor Isten dicséretéről beszélünk, akkor mi is ezt vesszük észre. Nagy távolságból is pontosan észrevehető, hogy a mi Istenünk kitűnik a hétköznapiakból, a természetből, annak szépségéből. Amikor boldogságról beszélünk, akkor ennek a boldogságról van szó. Felfedezem, hogy nem rejtetten, hanem csillogóan, gyönyörűen, szépen van jelen a mi Istenünk az életemben.

Második következménye annak, hogy Isten jelenléte boldogsággal tölt el, hogy Isten útjaira gondolok. „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utadra gondol.” Nem az jár a fejemben, hogy én mit és hogyan tudok megoldani, hanem az, hogy vajon miként oldja meg Isten az életemben a gondjaimat. Nem azt fejtegetem, hogy milyen lehetőségeim adódnak az életemben, hanem azt keresem, hogy miként talállok rá arra az útra, amit Isten ad nekem. Boldog az olyan ember, aki az életét annyira Isten kezébe helyezi, hogy nem is akar más utat keresni, csak azt, ami Istené.

Nem régen elém került egy történet, ami egy édesapáról és két fiáról szólt. Éppen egy mini golf pálya bejáratánál álltak. Megkérdezte az édesapa a jegyárust, hogy mennyibe kerül a belépő. Ő elmondta, hogy felnőtteknek és 7 év fölötti gyerekeknek 3 dollár, 7 év alatt ingyenes. Erre az édesapa azt mondta, akkor 6 dollárral jövünk. A jegyáros erre azt mondta: – Hát tudja, ha nekem azt mondta volna, hogy mindkét gyerek 7 év alatt van, az fel sem tűnt volna. Mire az édesapa azt válaszolta, hogy magának lehet, hogy ez mindegy, de nekem és a fiaimnak ez egyáltalán nem lényegtelen. Nem mindegy, hogy milyen példát mutatnak nekik. Az igazán boldog ember, még ezekben a leginkább hétköznapi helyzetekben is Isten útjára gondol. Hiszen nem attól leszek boldog, ha megtarthattam magamnak néhány forintot, hanem attól, hogy becsületesen, tisztességesen, Jézus életpéldájának megfelelően jártam el.

A harmadik hétköznapi ismérve a boldogságnak az, hogy az ilyen ember tudja, minden fáradságot megér Isten közelében lenni. „Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer.” Ha észreveszem, hogy mennyire kivételes kiváltság az, amikor találkozhatok a Mindenhatóval. Amikor megtapasztalom, hogy milyen különleges úrvacsorázni, hogy ez nem adatik meg mindenkinek, sőt az emberek nagy többsége nem is tudja, hogy itt miről van szó. Csodálatos Isten közelében lenni. A zsoltáros aránya arról szól, hogy sokkal jobb egy napot Istennel tölteni, mint 143 hetet, vagyis 2 és $\frac{3}{4}$ évet másutt. Lehet, hogy kivételes élmények érnek. Lehet, hogy fantasztikus kapcsolatrendszer tudok kiépíteni. Elképzelhető, hogy olyan eredményei lesznek a mindennapjaimnak, ami kitüntetések és különleges megbecsülést eredményez. Mindez azonban Istenhez viszonyítva nem ér semmit. Aho- gyan Pál apostol mondja: „ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért”. (Filippi levél 3. rész 7-8a. verse) A viszonyítási pont nem a földi élet sikerei, hanem Krisztus különleges nagysága.

A boldog életnek, a következetesen Istenre, Krisztusra figyelő életnek a következménye az áradó áldás. A boldog emberekről írta a zsoltáros, hogy „ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával.” Nagyon egyszerűen tehát ez azt jelenti, hogy ott is, ahol előtte sivatag volt, ott minden kiszárad, és minden kivirágzik.

Vannak a földünknek olyan sivatagos helyei, ahol évente csak egy időszakban esik az eső. Ilyenkor a földben szunnyadó magok kihajtanak, a földben rejtőző állatok előbújnak, a távolabb élő növényevő állatok idevándorolnak, hogy a hirtelen jött bőségből lakmározzanak. Amikor pedig elmúlik az esős időszak, akkor egy ideig még zöldell minden, de aztán a tűző Nap ereje mindent elszárit, és néhány hónappal később semmi jel nem utal arra, hogy ott korábban bármilyen élet volt. Amikor pedig jön az újabb esős időszak, akkor ismét kivirul minden.

A boldog élet, a Krisztusban hívő élet ilyen hatással van másokra. Ahol jelen vannak a boldog emberek, ott a szomorúság is más fényt kap, az egyébként lehangolóan látszó élethelyzet is más színben tűnik fel. Ahol Krisztus ereje és hatalma, az Ő áldása árad, ott nem lesz folyamatosan levert, lehangolt, vagy tönkrement élet. Ott megjelenik az a hit, hogy Megváltónkkal együtt nem csak a földön élhetünk boldog életet, hanem az örökkévalóságban is.

Túrmezei Erzsébet „Tavaszi áradás” című verse szépen összefoglalja azt, hogy mit jelent a boldogságból fakadóan, Isten áldását árasztani. „Nem, aki árva, | nem, akit kifosztott az élet, | nem, aki másutt nem lel menedéket, | nem, akit aggá gyötörtek a gondok... | Krisztust szolgálni az induljon el, | aki boldog! || Akinek boldogsága egyre nő, | s kicsap, mert lelke szűk medrébe nem fér. | Elindul adni. Ad és vissza nem kér. | Szolgál. Kicsinek, nagynak, mindenütt, | mindenkinek. Bérre, hálára nem vár. | Alázatosan fölfelé tekint, | ha itt is, ott is fölragyog egy szem- pár. | Tavasz fuvall a hófödte hegyekre, | s a megáradt folyó ha partot átlép, | tudjuk mi mind, nem is tehetne másképp. | Ha Krisztus fénylő napja rámosolygott, | adni, szolgálni így indul el az, | aki boldog.”

Amen!